

CSILLAGFÉNY

Arthur Trent tisztán hallotta őket. Pattogós, dühös szavak recsegték az adó-vevőjében:

- Trent! Fogja már fel, hogy nem tud megszökni! Két órán belül kereszttezzük a pályáját, és ha ellenáll, darabokra robbantjuk!

Trent derűsen mosolygott, és nem válaszolt semmit. Nem voltak fegyverei, de nem is kellett harcolnia. Tudván tudta, hogy a hajója percekben belül végrehajtja az Ugrást a hiperűrben, és aztán már sosem fogják megtalálni őt. Közel egy kilogramm kirillium lapult a táskájában. Ennyiből több ezer robot agytekervényeit lehetett előállítani, és több tízmillió kreditet ért a Galaxis bármelyik világán - és ezeken a világokon nem volt szokás kérdezősködni.

Az öreg Brennmeier alaposan kitervelte az egészet. Legalább harminc éven keresztül szövögette a terveit. Ezt szánta az élete főművének.

- A menekülésről beszélünk, fiatal barátom - mondta az öreg a kezdet kezdetén.

- Ezért van szükségem rád. Te tudod, hogyan kell felszállni egy űrhajóval, és hogyan lehet kivinni az űrbe. Én viszont nem.

- Az még kevés, hogy kijutunk az űrbe, Mr. Brennmeier - válaszolta akkor Trent.

- Fél napon belül elkapnak, az biztos.

- Nem fognak elkapni - válaszolta ravaszkan mosolyogva Brennmeier -, ha ugrunk egyet. Nem fognak elkapni, ha átsüvítünk a hiperűrön, és fényévekkel távolabb kötünk ki.

- Egy Ugrás megtervezéséhez legalább fél nap kell - vitatkozott Trent -, de még ha sikerül is idejében végrehajtani, a rendőrök riasztják az összes csillagrendszert.

- Szó sincs róla, barátom - válaszolta Brennmeier, azzal izgatottságtól remegő kezével megszorította Trent felkarját. -

Nem az összes csillagrendszert, csupán a tucatnyi környezőt. A Galaxis hatalmas, és a telepések az utóbbi ötvenezer évben elvesztették egymással a kapcsolatot.

Kissé hadarva beszélt, és lendületesen vázolta fel a képet. A Galaxis immáron olyan, amilyen az emberiség szülőbolygója, a Föld - így nevezték - volt valaha, az írott történelem előtti időkben. Az emberiség szétszóródott a kontinenseken, és valamennyi csoport csakis a közvetlen környezetét ismerte.

- Ha véletlenszerű Ugrást végzünk - folytatta aztán Brennmeier -, bárhová eljuthatunk, innen akár ötvenezer fényévnnyire is, és körülbelül annyi esélyünk lesz arra, hogy megtaláljanak minket, mintha egy kavicsot próbálnának megtalálni egy meteorrajban.

- És mi sem fogjuk megtalálni magunkat! - vágott vissza Trent a fejét rázva. - A leghalványabb esélyünk sem lesz arra, hogy eljussunk egy lakott bolygóhoz!

Brennmeier lopva ejtett, gyors pillantásokkal felmérte a környezetüket. Noha senki sem járt a közelükben, a hangját suttogásig halkítva magyarázott:

- Harminc éven keresztül gyűjtöttem adatokat a Galaxis összes lakható világáról. Átkutattam az összes fellelhető régi feljegyzést. Ezer és ezer fényévet utaztam, messze többet, mint akármelyik űrpilóta. És most az összes lakható bolygó helyzete benne van a világ legjobb számítógépének adatbankjában.

Trent az udvariasság kedvéért felvonta a szemöldökét, mire Brennmeier folytatta:

- Egész életemben számítógépeket terveztem, és végül összeraktam a legjobbat, természetesen magamnak. Ezenfelül meghatároztam a Galaxis összes fényes csillagának pontos helyzetét, valamennyi F) B, A és O színképtípusú csillagét, és az adatokat betápláltam a számítógép memóriájába. Miután végrehajtjuk az Ugrást, a számítógép spektroszkópiusan letapogatja a környező űrt, és a mérési eredményeket összeveti a memóriájában tárolt Galaxis-térképpel. Mihelyt megtalálja a

megfelelő egyezést, és hidd el, előbb-utóbb megtalálja, megkapja a hajó helyzetét. Aztán automatikusan végrehajt egy második Ugrást, a legközelebbi lakott bolygóhoz.

- Elégé bonyolultnak hangzik - jegyezte meg Trent.

- Hibalehetőség kizárva - válaszolta magabiztosan Brennmeyer. - Hosszú éveken át dolgoztam rajta, és biztos állíthatom, hogy nem fordulhat elő hiba. Nekem tíz évem maradt, hogy milliomos legyek. De te még fiatal vagy, te sokkal tovább lehetsz milliomos.

- Ha valaki véletlenszerű Ugrást hajt végre, akár egy csillag gyomrában is végezheti.

- Ennek az esélye egy a milliárdhoz, Trent. Az is megtörténhet, hogy olyan messze kerülünk bármely fényes csillagtól, hogy a számítógép nem fog találni semmit, amit összevethet a térképével. Az is megtörténhet, hogy csak egy-két fényévnyi távolságra ugrunk, és a rendőrség még a nyomunkban lesz. De erre még kisebb az esély. Ha mindenáron aggódni akarsz, akkor aggódj azért, hogy felszállás közben nehogy elvigyen egy szívroham. Erre ugyanis sokkal több az esélyed.

- Inkább önnök, Mr. Brennmeyer - jegyezte meg Trent. - Ön sokkal idősebb nálam.

- A te szempontodból még az sem számít - felelte az öreg a vállát vonogatva. - A számítógép automatikusan elintézi mindent.

Trent bólogatott, és alaposan az emlékezetébe véste ezt az utolsó választ. Aztán azon a bizonyos éjszakán, pontban éjfélkor, amikor a hajó készen állt, és Brennmeyer megérkezett az aktatáskájába rejtett kirilliummal - teljesen megbíztak benne, így könnyűszerrel hozzájutott -, Trent a bal kezével átvette tőle a táskát, majd a jobbát gyors és határozott mozdulattal előrelelendítette.

Még mindig a kés volt a legjobb - ugyanolyan gyors és ugyanolyan halálos, mint egy molekuláris depolarizátor, de

sokkal csendesebb annál. Trent a holttestben hagyta a gyilkos fegyvert, még azzal sem törődött, hogy eltüntesse róla az ujjlenyomatait. Miért is törődött volna vele? Úgysem fogják elkapni...

Immáron az űr mélyén járt, rendőrségi cirkálókkal a nyomában, és megérezte azt az egyre erősödő feszültséget, amely mindig átjárta egy-egy Ugrás előtt. Ennek okát egyetlen orvos sem tudta megmagyarázni, de valamennyi tapasztalt űrpilóta ismerte ezt az érzést.

Aztán, amikor eljött a perc, hirtelen az a benyomása támadt, hogy a teste kifordult, amikor a hajója és benne ő maga anyagtalan anyaggá és energia nélküli energiává változva egyetlen pillanat alatt áthaladt a téren kívüli téren, és az időn kívüli időn, majd mindkettő szempillantás alatt ismét összeállt a Galaxis egy másik pontján.

Trent megkönnyebbülten és elégedetten mosolygott. Életben maradt. Körös-körül egyetlen csillag sem akadt, amelyik túl közel lett volna, és ezrével akadtak olyanok, amelyek elég közel voltak. Valósággal hemzsegték körülötte, és annyira idegennek találta a mintázatukat, hogy máris tudta: az Ugrás messzire, nagyon messzire repítette őt. A csillagok között még F típusúak is előfordultak. Szép, sűrű mintázat állt a számítógép rendelkezésére ahhoz, hogy összevesse a memóriájában tárolt adatokkal. Trent biztosra vette, hogy nem fog sokáig tartani.

Hátradőlt, és kényelmesen elhelyezkedett az ülésében, aztán az ismeretlen csillagképeket bámulta, amelyek a hajó lassú forgásának ütemében vonultak el az elülső ablakok előtt. Rövidesen egy fényes csillag siklott elé, egy igazán ragyogó. Legfeljebb néhány fényév választotta el tőle, és a pilótaösztone azt súgta, hogy az égitest nagyon forró - forró és jó. Tökéletesen megfelel arra, hogy a számítógép alappontnak használja fel, miközben az innen látható csillagalakzatokat keresi a memóriájában. Trent megint csak arra gondolt: nem

tart sokáig.

De mégis sokáig tartott. Teltek a percek, aztán eltelt az első óra is. És a számítógép továbbra is szorgalmasan kattogott, a kijelzői és kontrollfényei vidáman villóztak.

Trent a gépre sandított. Mi a baj? Miért nem találja a mintázatot? Ott kell lennie valahol. Brennmeyer évtizedeken át gyűjtögette az adatokat. Az nem lehet, hogy kihagyott egy csillagot, vagy hogy rosszul táplálta be valamelyik égitest koordinátáit. Igaz, a csillagok születnek és meghalnak, s a létezésük folyamán folyton vándorolnak a végtelen térben, csakhogy ezek a változások lassúak, rendkívül lassúak. A Brennmeyer által rögzített mintázatok egymillió év alatt sem...

Trentet hirtelen elöntötte a vakrémület. Nem! Az nem történhetett meg! Arra még kisebb az esély, mint arra, hogy valaki egy csillag belsejébe ugrik!

Megvárta, hogy ismét felbukkanjon előtte az összes többinél fényesebb csillag, és akkor reszkető kézzel ráirányította a teleszkópot. Ráadta a maximális nagyítást, aztán döbbenet bámulta a fénylő pont körül örvénylő gázok árulkodó ködfelhőjét...

Az ott egy nóva! - villant át az elméjén a rémisztő gondolat.

A korábban halványan derengő csillag talán alig egy hónap leforgása alatt ragyogó óriássá nőtt. Korábban olyan alacsony fényrendű volt, hogy a számítógép nem vette volna figyelembe, de most már bizonyosan számolt vele.

Ám a nóva, amely létezett az űrben, nem létezett a számítógép adatbankjában, mert Brennmeyer nem táplálta bele. Nem táplálhatta bele, mert amikor az adatokat gyűjtötte, az égitest nem létezett - legalábbis nem fényesen ragyogó nóvaként.

- Ne számolj vele! - ordította Trent. - Ne vedd figyelembe!

Csakhogy egy automatikus gépezetnek kiabált, amely összevetette a nóva-köz- pontú mintázatot a memóriájában tárolt térképpel, és miután nem talált semmit, tovább dolgozott.

Új és új méréseket végzett, a kapott eredményeket összevetette a saját adataival, aztán megint mért, megint összevetett, majd megint és megint.

Trent tudta, hogy ez a folyamat addig fog tartani, amíg a hajó energiakészlete kimerül. Ám az ő élete sokkal hamarabb véget ér...

Magába roskadva kuporgott az ülésében, és borzongva bámulta a gúnyosan villódzó csillagokat. Hosszú, gyötrelmesen hosszú várakozás választotta el a megváltó haláltól.

Ha legalább a kést megtartotta volna...

1962